

XERRADES D'EN QUIM I L'AVI ROC

SOBRE EL «RONSANA»

—Què me'n dieu avi del «Ronsana»?

—Et refereixes a la revista? Doncs a mi m'està molt bé. Crec que és una cosa bona per a un poble. Ens ajuda a conèixer-nos més i ajuda a què aquells que els hi agrada escriure puguin dir-hi alguna cosa. I tot això em sembla bo.

—Sí, tot el que em dieu és veritat, però no trobeu que de vegades es diuen coses una mica cantelludes que poden ferir a algú. Jo mateix estic una mica picat per un article i una opinió que van sortir!

—També tens raó amb això. Però mira, quan neix una cosa, no se sap mai què en serà ben bé, fins que no hagi passat un temps. Cal donar temps a que la gent que porta la Revista s'orienti. Les mateixes reaccions de la gent —com la teva— els hi ensenyen cap on han d'anar, quines arestes han de pulir, i quin caràcter ha de tenir la Revista, entens?

—Ja ho crec que ho entenc. avi. No més em fa por això que us deia... però també hi ha una altra cosa. Sé que en aquesta revista hi col·laboren grans i joves i que entre ells de vegades hi ha punts divergents, i això segueix, què passarà?

—Què vols que passi! que del diàleg entre uns i altres en treuen profit els dos, i s'arriba a un acord, vet-ho aquí. Almenys així ho veig jo. Eí! si hi ha bona voluntat per part de tots, eh?

—Jo això del diàleg no ho veig gaire clar, avi.

—Mira Quim, el diàleg fa que tots plegats hagin d'afuixar una mica, i així potser queda una Revista que no agrada del tot ni als uns ni als altres, però almenys agrada a la majoria de gent del poble, que això és l'important.

—Doncs el meu noi em deia l'altre dia que no li havien acceptat un article i que això no aniria bé, si es va repetint.

—Home, jo crec que si no el van acceptar els seus motius devien tenir. Potser perquè podia ferir a algú, potser perquè es posava en un tema que no interessava del tot al poble, ves a saber. Però no puc creure que els que porten la Revista, refusin col·laboració, si veuen que aquesta és bona.

—Però imagineu-vos que els joves facin un «plante», què passaria?

—Mira Quim, no siguis pessimista. Els joves estimen la Revista perquè també és d'ells, però has de pensar que els grans han d'afuixar moltes vegades, i ells també n'han d'aprendre d'afuixar.

—Però voleu dir que algun dia no es trencarà la corda?

—Per què s'ha de trencar [home! No veus que tots fan el que poden i saben? I la Revista s'ha de fer entre tots. Ha de ser el portantveu de la manera de pensar de tot el poble, sense extremismes, ni donar ocasions de malentesos. Ha de ser un mitjà més d'unió, que de desunió. I per altra banda, mira, en les coses en les que cadascú hi pot dir-hi

La desconfiança

El nostre home va pel carrer, pas tranquil, les mans al ritme del pas, somriu a la senyora Garcia, saluda a l'amic Pons, acaricia tot passant els cabells del nen dels Pepòrrez. El nostre home està content, somriu amb la boca oberta d'orella a orella, ensenyant el queixal d'or.

Però un tros més endins del seu cap, el nostre home hi té el cervell i el seu cervell no somriu ni ensenya el queixal d'or, en primer lloc perquè el cervell no té ni boca ni dents, i en segon lloc perquè el nostre home està preocupat.

Efectivament, el nostre home saluda a tots els Garcia, Pons i Pepòrrez que li passin pel davant, però al mateix temps pensa, pensa incansablement. Perquè el nostre home té sempre present el seu lema: HOM HA DE DESCONFIAI DE TOTHOM!

—«perquè sinó la gent t'estafa de seguida s'aprofita de l'altres que no és malfiat», —ens explicaria, si li demanéssim.

A més, el nostre home, igual com fan els Garcia, els Pons i els Pepòrrez, ensenya al seu fill a mirar, a estar a l'aguait, a vigilar, dient-li que és MASSA BO, que TOTHOM SE N'APROFITA, que HA DE VIGILAR MÉS. En resum, introduint a cops de martell en el seu cap aquell adagi del «PENSA MAL I NO ERRARAS».

De debò, em sembla que no n'hi ha per tant. Voleu dir que tothom va per enredar a tothom? No tinc experiència, però em sembla que és molt dir.

En tot cas, si al món d'ara no hi ha més remei, si realment s'ha de veure amargat malfiant-se de tothom, el mínim que es pot fer és procurar que la generació que vé no caigui en el mateix pou sense sortida. Perquè és ben bé això, un pou sense sortida, que no deixa moure a la gent en grup, perquè ELS ALTRES ESPEREN QUE EM MOGUI PER FER-ME'N ALGUNA!

M'agradaria saber quantes empreses s'han abandonat, s'han deixat de fer per la maledida malfiança. Millor que m'equivoqués, però em sembla que forces, en les que no es pot ni pensar! I per poques que fossin serien masses.

Miquel Colomer

Construcción y Conservación en Jardinería

Servicio esmerado con garantía

con experiencia Suíza

Villorbina Juan

Domic. par.

Avda. General Mola, 36

LA GARRIGA

Razón en BIGAS

Casa Gayetà

la seva, doncs que cadascú pensi com vulgui. I això és cosa bona per tots. Així aprenem a comprendre'ns millor i no a encastellar-nos en les nostres opinions creient que només nosaltres tenim l'exclusiva de la veritat. No et sembla?

—Avi, teniu raó. Si tots tenim una mica de raó, unint-la i posant-la a l'abast dels altres ens ensenjem mútuament!

—Està clar home!

—Sabeu que em venen ganas d'escriure-hi alguna cosa?

—Escriu home, escriu! Però ep! que no sigui cantellut per a ningú, eh? I si no és cantellut digues-hi el que vulguis, per més que la major part de gent no hi estigui d'acord. Entesos?

—Entesos!

FLAP